

Commissione Grotte Eugenio Boegan, Trst
Davorjevo brezno

Klub jamarjev Kostanjevica na Krki
Jama Himalaja

Jamarski klub Borovnica
Brezno Hudi Vršič

Jamarsko društvo Gregor Žiberna Divača
Škocjanske jame

2019
za leto

PUTICKOVA NAGRADA

Davorjevo brezno

Leta 2019 je ekipa jamarjev splezala mimo sifona na -302 metrih globine in odkrila 804 metre novih rogov, vključno z veliko dvorano in novim podzemnim tokom.

Comissione Grotte Eugenio Boegan, Trst
Besedilo: Domagoj Korais, Riccardo Corazzi in Louis Torelli

Davorjevo brezno cave was discovered in 2010 by Davor Mesarec (Jamarsko Društvo Hrpelje-Kozina). Since the very beginning, the exploration has been carried out by a joint team of Italian and Slovenian cavers. The entrance is located north of the town of Rodik, in an area delimited by two important hydrological systems, Matarsko podolje and Reka river.

Davorjevo brezno is over five kilometers long and 300 meters deep. Active waters flow almost all over, thus making this cave one of the most interesting in the entire area.

After ten years of exploration the game seemed to be over: at -302 meters a sump blocks the way. An upstream meander called Tihe vode was explored, but no obvious continuation was on the horizon.

Bypassing the final sump at -302 was the only chance. During the summer of 2018 starts the bypass project: a tricky, muddy climb ending in summer of 2019, six attempts and a few hundred bolts later. A fossil passage was discovered; by passing over the sump it leads to a huge chamber where another river flows. On the day the passage was discovered and the first chamber explored, the dark cave gave us the greatest gift of all: a new river, a new world to explore. But time was running out, so we decided to go out and continue the exploration some time later. As we were going back, suddenly we heard a loud noise: we didn't know yet but outside it had been raining all day, so the water level rose quite a lot and we reached the exit fighting against a much higher level

than usual. In some parts of the cave, we were forced to abandon the normally rigged path as it was totally overflowed with waterfalls showering all over.

The next exploration was carried out following the river, and an amazing dark meander was discovered.

The active and fossil parts of the cave are linked in many points and the exploration is characterized by this duality of environments. At present the exploration is blocked by a rockfall through which water only can flow whereas cavers... cannot! but leaving many question marks to be answered. All in all, 804 meters of new cave have been surveyed in 2019. ■

Davorjevo brezno je leta 2010 odkril Davor Mesarec iz Jamarskega društva Hrpelje-Kozina. Raziskave že od začetka potekajo kot skupen projekt slovenskih in italijanskih jamarjev. Vhod v jamo leži severno od Rodika, na območju med Matarskim poljem in reko Reko, ki predstavlja dva pomembna hidrološka sistema. Jama je dolga več kot pet kilometrov in globoka približno 300 metrov. Ker se voda pojavlja skoraj po celotni jami, je to ena najzanimivejših jam v tem delu Krasa.

Po desetletju raziskovanja je kazalo, da je napredovanje zaključeno, na -302 metrih je namreč nadaljnje raziskave preprečil sifon. Raziskan je bil tudi gorvodni meander z imenom Tihe vode, vendar dodatnih nadaljevanj ni bilo videti.

Edina možnost je bila najti obhod samega sifona.

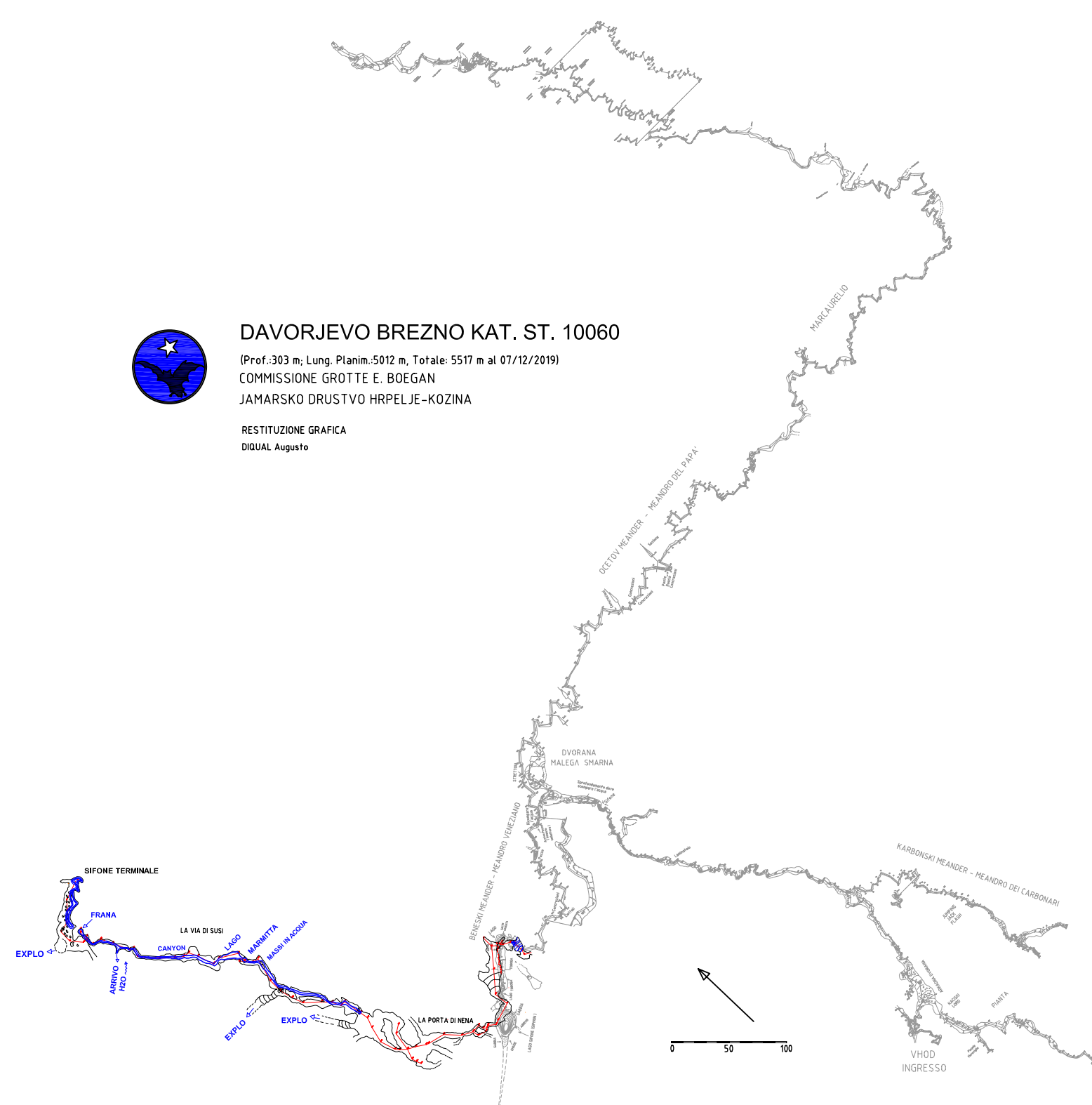
Poleti 2018 se je zato začel projekt obvoda. Šlo je za zahtevno in blatno plezanje, ki je po šestih poskusih in več sto pritrđiščih v poletju 2019 končno uspelo. Ekipa je odkrila fosilni rov, ki vodi mimo sifona do velike nove dvorane, skozi katero teče še ena podzemna reka.

Ko je bil prehod odkrit in nova dvorana prvič raziskana, je jama razkrila svoj največji zaklad: popolnoma nov vodni tok in nov svet za raziskovanje. Ker se je čas v jami iztekkel, se je ekipa odpravila nazaj proti izhodu. Med vračanjem jih je prešenetil glasen hrup – zunaj je ves dan močno deževalo, vodostaj pa je medtem narašel. Do izhoda so se morali prebiti skozi

veliko višjo vodo kot običajno, nekateri deli jame pa so bili tako poplavljeni, da so morali zapustiti običajno pot in si poiskati nove prehode.

Nadaljnje raziskave so potekale vzdolž nove reke, kjer je skupina odkrila izrazito temen in mogočen meander. Aktivni in fosilni deli jame se na več mestih stikajo, zato raziskovanje poteka v dveh popolnoma različnih okoljih, ki se dopolnjujeta.

Trenutno napredovanje ovira podor, skozi katerega lahko odteka samo voda, jamarji pa ne moremo naprej. Kljub temu ostaja veliko možnosti za nadaljevanje raziskav v prihodnosti. V letu 2019 smo izmerili 804 metre novih rogov. ■

DAVORJEVO BREZNO KAT. ST. 10060

(Prof.:303 m; Lung. Planim.:5012 m, Totale: 5517 m al 07/12/2019)
COMMISSIONE GROTTTE E. BOEGAN
JAMARSKO DRUSTVO HRPELJE-KOZINA

RESTITUZIONE GRAFICA
DIQUAL Augusto

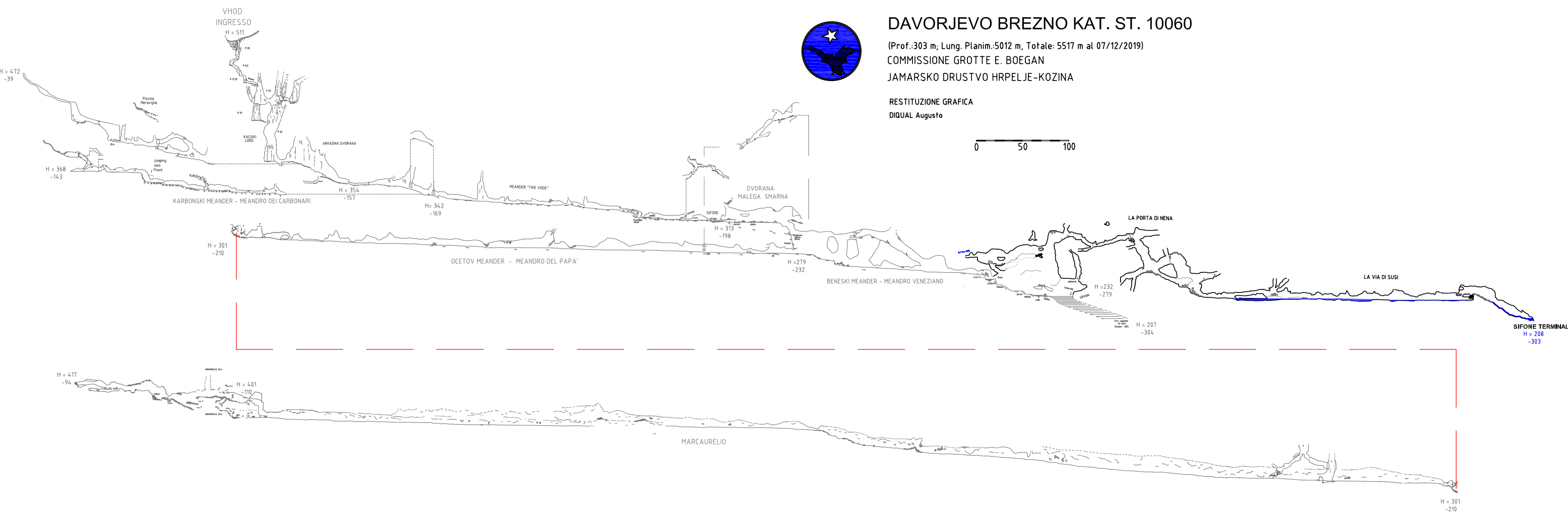

Foto: Domagoj Korais

Jama Himalaja

Septembra 2019 so jamarji Kluba jamarjev Kostanjevica na Krki po obilnem deževju odkrili novonastal vhod – jamo Himalaja, s čimer so se jim izpolnile dolgoletne sanje o še eni dolgi jami v okolici Kostanjevice.

Klub jamarjev Kostanjevica na Krki
Besedilo: Brane Čuk

Odkrita je nova velika kraška jama na dolenskem krasu. Članom Kluba jamarjev Kostanjevica na Krki je pred kratkim uspelo veliko odkritje v zaledju Obrha. Obrh je tipičen kraški vodotok, ki za svojim izvirom skriva tudi jamski sistem.

Več kot pol stoletja smo generacije članov kluba jamarjev Kostanjevica na Krki zaman iskali vhod v jamo, za katero smo bili prepričani, da obstaja.

Zgodilo se je lani septembra, v letu, ko je naš klub praznoval 50-letnico samostojne poti (1969). Lepšega darila za svoj rojstni dan si nismo mogli želeli. To je največje samostojno odkritje našega kluba v vsej zgodovini. Novi jami, ki se po dolžini že spogleduje z bližnjo Kostanjeviško jamo, smo dali ime Himalaja, po našem članu Tomažu Sintiču, ki je prvi našel in opozoril na podor na današnjem vhodu v jamo, ki je nastal po neurju z močnim dežjem v začetku meseca.

Tomaž Sintič živi v neposredni bližini. Poklical je Matjaža Čuka in skupaj sta si ogledala novonastali udor. Pod drevesom, ki se je posedlo v udor, je zijala majhna luknja. V odprtino sta vrgla nekaj kamnov in s tem priročnim jamarskim metrom ugotovila, da se odprtina nadaljuje v vertikalo. Ker s seboj nista imela potrebne opreme, je bilo za tisti dan to vse. Sledilo je nekaj akcij čiščenja in širjenja vertikale, ki je postajala vedno bolj obetavna in globoka. Ko se je akcijam pridružil še Gregor Čuk, sta brata 27. 9. 2019 prišla do dna

60 metrov globokega, dokaj zahtevnega vhodnega brezna. Pred njima se je odprla vodoravna jama.

Na tej akciji sta videla približno 200 metrov jamskega poligona. Ker sta bila v jami sama že več ur in ker jami ni bilo videti konca, sta akcijo pozno ponoči zaključila. Sledile so bolj organizirane akcije. V jamo smo napeljali jamski telefon (imenovan VOX), ki omogoča komunikacijo med ekipami. Tako imamo sedaj neposredno telefonsko povezavo med jamarji v jami in ekipo, ki je dežurna pred vhodom. Na vsaki notranji akciji je bilo odkritih nekaj sto novih metrov jame. Do sedaj je bilo realiziranih devet večjih raziskovalnih akcij, na katerih je sodelovalo 15 članov kluba jamarjev Kostanjevica na Krki. Skupno smo do 31. 12. 2019 opravili več kot 300 raziskovalnih ur na vhodu in v notranjosti Himalaje.

Jama Himalaja se ponaša z lepimi kapniki, veliko je stalaktitov v obliki cevčic, tudi do meter dolgih, pa tudi drugega kapniškega okrasja ne manjka. Doslej največji kapnik v dolžino meri približno sedem metrov. V pretežno vodoravnem fosilnem delu jame je tudi dosti ponvic in manjših jezerc.

S površjem je Himalaja povezana z mnogimi kamini, skozi katere v podzemlje vdira meteorna voda in s seboj prinaša ob nalivih tudi večje količine vode in zemlje, zato je na nekaterih mestih tudi polno blata, kar otežuje raziskovanje. Prav

zato smo v jami postavili bivak, ki omogoča počitek in ogrevanje mokrih in blatnih raziskovalcev. V bivaku so tudi vox, plinski gorilnik in osnovne zaloge za daljše delo. Kamini, ki peljejo proti površju, so zunaj v naravi vidni kot manjše udornice. Žal je veliko teh udornic zelo onesnaženih z raznovrstnimi odpadki, med njimi so tudi nevarni ostanki škropiv in zdravil. Tudi neposredna okolica vhoda v Himalajo je onesnažena, vse to seveda ni v čast lokalnemu prebivalstvu in predstavlja velik ekološki problem.

Jamo še vedno raziskujemo, veliko težav in dodatnega dela nam je povzročalo deževno vreme v novembru in decembru, saj je ob močnih padavinah prišlo do podorov plazovitega vhodnega dela, ki so onemogočali varen vstop v jamo. Zaradi tega zamujamo pri izdelavi načrta jame. Raziskovanje nadaljevanja jame smo za nekaj časa prekinili, saj želimo najprej zagotoviti varen vhod ter dokumentirati že videno.

Trenutna dolžina že krepko presega 1000 metrov, ob dejstvu, da se mnogih kamninov še nismo niti dotaknili. Do glavnega vodnega toka Obrha pa še tudi nismo uspeli priti. Jama Himalaja je s svojo trenutno dolžino že med stotimi najdaljšimi slovenskimi jamami in ne dvomimo, da je še mnogo daljša. Trenutno je v naši državi registriranih okoli 13500 jam. Odkritje Himalaje pa je eno največjih odkritij slovenskih jamarjev leta 2019. ■

KATASTRSKA ŠTEVILKA: 13529
LOKACIJA: KOČARIJA, DOLENJSKA
DOLŽINA IN GLOBINA 2019: 97 m / 52 m
DOLŽINA IN GLOBINA 2024: 97 m / 52 m

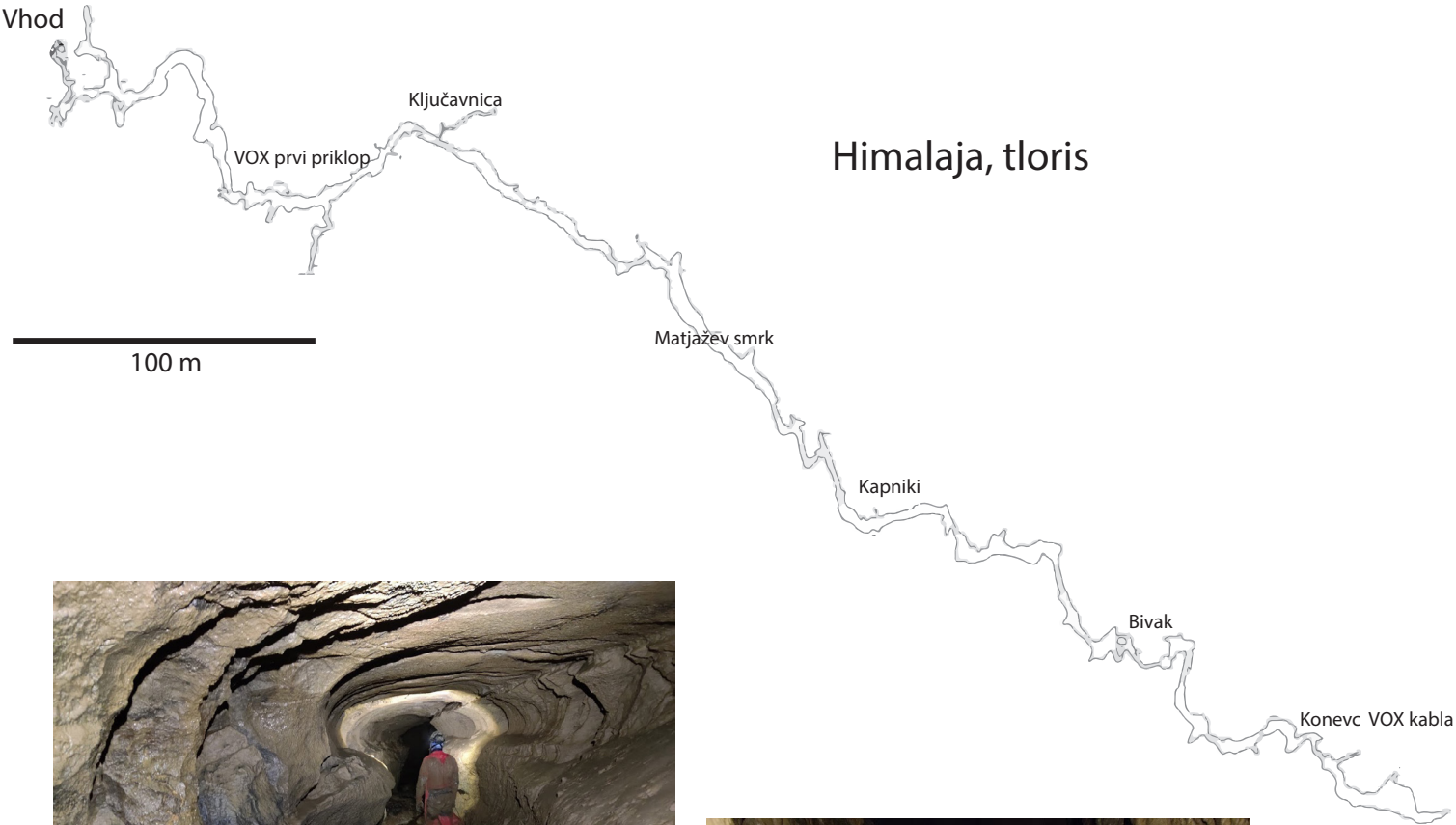

Foto: Adam Likar

Himalaja, stranski ris

Brezno Hudi Vršič

Po povezavi Hudega Vršiča v Rombonski jamski sistem so se raziskave v letu 2019 nadaljevale in prinesle skoraj 1,8 km novih rogov.

Jamarski klub Borovnica
Besedilo: Mitja Mršek

37. odprava, 10.–13. januar 2019: Mršek Mitja, Bevc Jure, Vilhar Marjan, Matic Di Batista - Diba

Ker smo pričakovali plezarijo navzgor, smo bili oboroženi s temu primerno opremo. Pot se je, kot še vsakič do sedaj, začela peš s planine Krnica mimo platoja z razvalinami objektov iz 1. svetovne vojne. Od tam pa nas do vhoda v jamo loči še slabih dvesto višinskih metrov. Za pot iz Krnice do vhoda primerno otovorjeni ponavadi potrebujemo okoli tri ure. V petek ob desetih zvečer smo pričeli s spustom do bivaka v Potresni dvorani na minus 800 metrih, dosegli smo ga okrog druge ure ponoči oziroma v sobotnem jutru. Po spodobnem počitku smo okrog poldneva nadaljevali do našega cilja. V spodnjem delu aktivnega kanjona Rombonke (s tokom navzdol) smo prišli do razcepa. V levo zavijajo rovi do spoja s Črnelcem, desno navzgor pa do vhoda v galerijo Stare Rombonke. Na prejšnji akciji nas je zaustavila stopnja navzgor zaradi pomanjkanja opreme. Tokrat smo jo brez težav splezali, sledil je splet ožjih rogov, ki pa so se kmalu razširili v galerijo lepih dimenzij približno trikrat tri metre, z občasnimi predklopi pod znižanim stropom. Rovi se rahlo vzpenjajo v smeri proti jugu in se vseskozi oddaljujejo od kolektorja v bližnjem Črnel-skem breznu. Po čudovitem sprehodu po rombonskem podzemlju nam je pot prekrizalo brezno, prek njega smo zrl v nadaljevanje galerije. Na tem mestu smo zaključili raziskave, se obrnili proti bivaku in spotoma merili raziskane rove. Ob tem smo odkrili še lažje prehodni obvojni rov v sicer zoprnem začetnem delu galerije. Nove dele galerije smo poimenovali Ljubljanski sir, namerili pa 474 metrov rogov. Vseskozi nas je hladil izredno močan prepih. Na površje smo izplezali v nedeljo v

popoldanskih urah. Dolžina sistema je s to odpravo narasla na 17.948 metrov.

38. odprava, 26.–29. september 2019: Ana Makovec, Aleš Štrukelj - Klamfa, Andrej Kristan - Jokl, Grega Maffi, Mitja Mršek in Marko Kavčič

Marko Kavčič nam je pomagal z nošenjem opreme do vhoda v Hudi Vršič, preostali udeleženci odprave pa smo se nato spustili v jamo. V začetnih delih Galerije Stare Rombonke, pod Ljubljanskim sirom, smo postavili Bivak 3, poimenovali smo ga Novi val. Po galeriji smo napredovali rahlo navzdol skozi dele jame, poimeno-vane Veseli Tobogan in dosegli izredno zanimiv predel z belo mivko po tleh, poimenovan Beli Tok. Globina tisoč metrov. Ustavili smo se pred mnogimi vprašaji in namerili novih 300 metrov rogov. Dolžina sistema je narasla na 18.248 metrov.

39. odprava, 10.–13. oktober 2019: Mitja Mršek, Matic Di Batista, Nika Pišek, Špela Borko in Vid Naglič

V končnih do sedaj znanih delih galerije Stare Rombonke, imenovanih Beli tok, nam je uspelo splezati približno dvajset metrov visoko blatno stopnjo. Pred nami se je odprl rov prijetnih dimenzij, poimenovali smo ga Galerija karfjola. Nekje pod nami se je ves čas slišal vodni tok, mi pa nismo vedeli, v katero smer teče voda. Smer laserskega merilca nam je kazala, da je za našo misijo boljše, da se držimo jugozahodne smeri. Iz Galerije karfjola smo se prosto spustili v meander oziroma kanjon, dosegli vodni tok in proti vodnemu toku nadaljevali raziskovanje. Počasi se začne jama postavljati pokonci in tam se začnejo deli imenovani Netopirjevi skoki. Plezali smo navzgor, dokler nam ni zmanjkalo opreme (trije skoki po približno deset

metrov).

Raziskovalna vnema in želja ekipe po nekaj več nas je gnala naprej, zato smo se odločili ugotoviti, kam odteka voda. Po kanjonu Erasmusova pot smo se prebijali in kmalu ugotovili, da voda teče proti delom Beli tok. Skupno smo namerili 500 metrov novih rogov in Rombonski jamski sistem podaljšali na 18.748 metrov.

V predelih Beli tok, Galerija karfjola in Netopirjevi skoki smo opazili večje število poginulih jamskih živali (netopirji itd.), kar kaže na bližino površja. Po pregledu meritev smo ugotovili, da so končni deli do sedaj raziskanih rogov približno 450 metrov pod površjem. Ko bomo na površju našli nov vhod na tej lokaciji, bo to že šesti vhod v sistem, ki pa bo zelo olajšal raziskave, pravzaprav skrajšal čas, potreben za uspešno odpravo. Pot, ki jo moramo sedaj opraviti od vhoda v brezno Hudi Vršič do lokacije raziskav, že presega šest kilometrov z globino tisoč metrov.

Tokrat smo v sistem vstopili v četrtek 10. oktobra. ob enajstih zvečer in izstopili v nedeljo 13. oktobra ob štirih popoldne.

40. odprava, 26.–31. oktober 2019: Ileršič Miha in Mitja Mršek: Meander proti Kraljici in Galerija Stare Rombonke

Cilj najine odprave je bil pregledati še neizmerjene in nepregledane odcepe na minus 800 metrih, tik preden se spustiš v kolektor oz. v kanjon Rombonke, ter raziskovanje odcepov v delih Veseli tobogan v fosilni galeriji Stare Rombonke na minus tisoč metrih.

V soboto 26. oktobra 2019 pozno zvečer sva vstopila v jamo. V poznih popoldanskih urah sva se, upoštevaje vremensko napoved, odločila, da ostaneva v jami do četrta, 31. oktobra. V nedeljo sva pričela z raziskovanjem pritočno odtočnih

delov na minus 800 metrih, delno znanih že od začetka leta 2017. Po meandru sva napredovala precej hitro, naredila sva dve varovalni prečki, vsaka dolžine petnajst metrov, ker meander postane preširok in prav tako preglobok. V meander od zgoraj pritečejo trije pritoki, kam pa odteka-jo, nisva ugotovila, ker sva napredovala pod vrhom ključavnice. Sam meander je usmerjen proti sosednji velejami, Čehi 2, zato sva ga poimenovala Meander proti Kraljici. Namerila sva 200 metrov, meander se nadaljuje.

V ponedeljek sva se odločila še enkrat pregledati kanjon Rombonke po morebitnih stranskih galerijah. Naša sva dva krajsa obhodna rova. Galerije so po mojem opažanju najverjetnejše tam, kjer kanjon spremeni naklon strmo navzdol. Tokrat v kanjonu Rombonke nisva merila. V Bivaku 3 na začetku fosilne galerije Stare Rombonke sva bila še dokaj zgodaj, zato sva se odpravila kar v prvo brezno v galeriji, poimenovan Odtok 1. Pričakoval sem, da imam v transportki dovolj vrvi, pa je ni bilo. Kot ponavadi. V razkoraku sem izpel zavoro in prosto našel prehod nazaj na rob brezna, nakar sva sidrišče spustila malo nižje. In seveda nama je ob ponovnem spustu vrv pošla ravno toliko nižje, kot sva spustila sidrišče. Ob vzpenjanju sva Odtok 1 izmerila in se odpravila nazaj proti bivaku. Po galeriji sva oprezala po možnih odcepih. V Ljubljanskem siru sva opazila prosto preplezljiv kamin, ki se nadaljuje v galerijo. Po dobro prehodni galeriji sva lahko in veselo napredovala, nato pa z vrha zagledala najino delovišče Odtok 1. Izmerila sva ta obhodni rov, poimenovan Hočemo 100 % in namerila 100 metrov rogov.

V torek sva se vrnila v Odtok 1, dosegla dno, kjer pa se jama zoži do neprehodnih ožin. Izmerila in razopremila sva Odtok 1 in se preselila na drugo delovišče po galeriji malce naprej. Podobna situacija – brezno, malo meandra, ponovno brezno, pa spet malo meandra in na koncu voda odteče v neprehodne ožine, višje pa tudi ni dovolj prostora. Poimenovanje Odtok 2. V obeh Odtokih sva namerila 130 metrov rogov.

Za raziskovanje nama je ostala še sreda in pa šest fiksov, nekaj vrvi pa je že čakalo pod Galerijo karfjola. Najin cilj so bili Netopirjevi skoki, ki se vzpenjajo proti površju. Splezala sva pet metrov, kjer se je jama za trenutek izravnala, nato pa je sledila ponovna stopnja, približno iste višine kot prva. Kjer pa ni bilo prehoda. Zato sva prečila v desno na polico. Splezala sva še zadnjo 7-metrsko stopnjo, nato je zmanjkalo fiksov in energije v vrtalniku. Namerila sva 40 metrov rogov in bila 20 metrov bližje površju. Odhitela sva v Bivak 2 v Potresni dvorani in v četrtek zjutraj odrinila proti površju.

Namerila sva skupno 470 metrov novega poligona. 200 metrov v Meandru proti Kraljici in preostalih 270 v Galeriji Stare Rombonke – Odtok 1, Odtok 2 in obhodni rov Hočemo 100 %. Tik pod površjem sva srečala 41. odpravo, ki je pričela spust v jamo.

41. odprava, 31. oktober do 2. november 2019: Ana Makovec, Aleš Štrukelj - Klamfa, Marko Rakovac, Ambrož Ileršič in Iztok Možir - Izi

Zaradi padavin so prispeli v Bovec, na hrib in v jamo z enodneвно zamudo, šele v četrtek. Prav tako pa so bili prisiljeni

predčasno zaključiti odpravo že v soboto 2. novembra in ne v nedeljo, kot je bilo sprva načrtovano. Odpeljali so se, po vrveh seveda, v Bivak 2 v Potresni dvorani na minus 800 metrih, kjer so nekaj ur počivali. V petek zjutraj so nadaljevali pot v Galerijo Stare Rombonke raziskat naslednji odcep, poimenovan Mama je samo ena. Namerili so 80 metrov. Še isti večer so se vrnili v Potresno dvorano. V soboto popoldan so prišli na površje v nič kaj prijaznem vremenu.

Na 40. in na 41. odpravi med 26. oktobrom in 2. novembrom smo skupno izmerili 550 metrov novih rogov. Na odpravah v letu 2019 smo v Galeriji Stare Rombonke namerili 1570 metrov in v Meandru proti Kraljici 200 metrov. Skupno smo v Hudem Vršiču leta 2019 raziskali 1770 metrov novih rogov.

Jama Hudi Vršič se v le eni točki dotakne sistema Črnelkega brezna, pri dolžini 6409 metrov ubira neko svojo smer, meander proti Kraljici nam nakazuje možnost, da se povežemo z nekaj sto metrov oddaljeno jamo Čehi 2.

Rombonski jamski sistem je dosegel dolžino 19.243 metrov, z globino 1393 metrov pa se uvršča na drugo mesto za jamo Čehi 2. Sistem trenutno sestavlja pet jam: Črnelko brezno, Kruh in lisica, Korova, Gulliver in Hudi Vršič. Brezno Hudi Vršič: dolžina 6409 metrov, globina do spoja v sistem 1046 metrov. Raziskave v letu 2019, Hudi Vršič: 1770 metrov novih rogov. ■

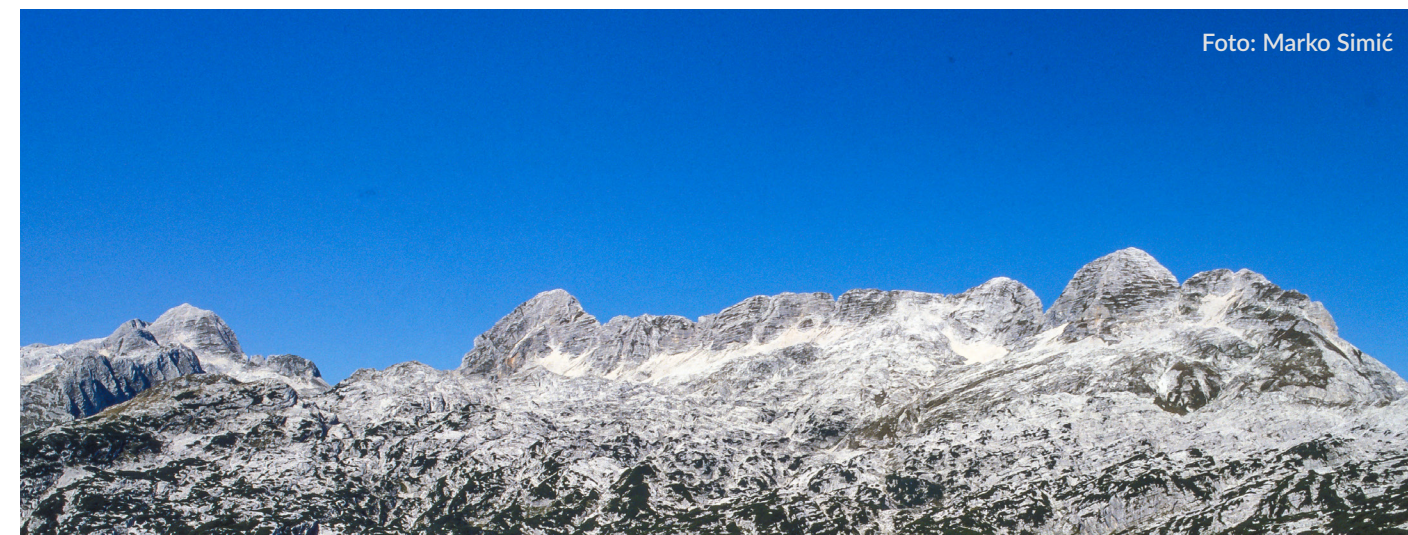

Foto: Marko Simić

kat. št. 6050

Sodelujoča društva: CGEB Trieste, JD Rakez, DZRJ Luka Čeč Postojna, JD Logatec, JD Dimnice Koper, JD Danilo Remškar Ajdovščina, JSPD Tolmin, JK Železnica, SOV Velebit Zagreb, DZRJ Domžale, JD Gorenja vas, JD Carnium Kranj, DZRJ Škofja Loka, DZRJ Ljubljana

Škocjanske jame

Prodor v strop Martelove dvorane in odkritje Skrite jame v Škocjanskih jamah.

Jamarsko društvo Gregor Žiberna Divača
Besedilo: Luka Biščak

16. januarja 2019 smo se Luka Biščak, Albert Ličan (oba JDGŽ Divača) in Jaka Jakofčič (častni član JDGŽ Divača, sicer JD Sežana) po skoraj enoletnem kopanju in 58 delovnih akcijah iz površja prebili v strop Martelove dvorane. Slednja se nahaja na samem koncu tri kilometre dolgega podzemnega kanjona Škocjanskih jam in velja s svojimi 2,55 milijoni kubičnih metrov za največjo podzemno dvorano z vodnim tokom v Evropi.

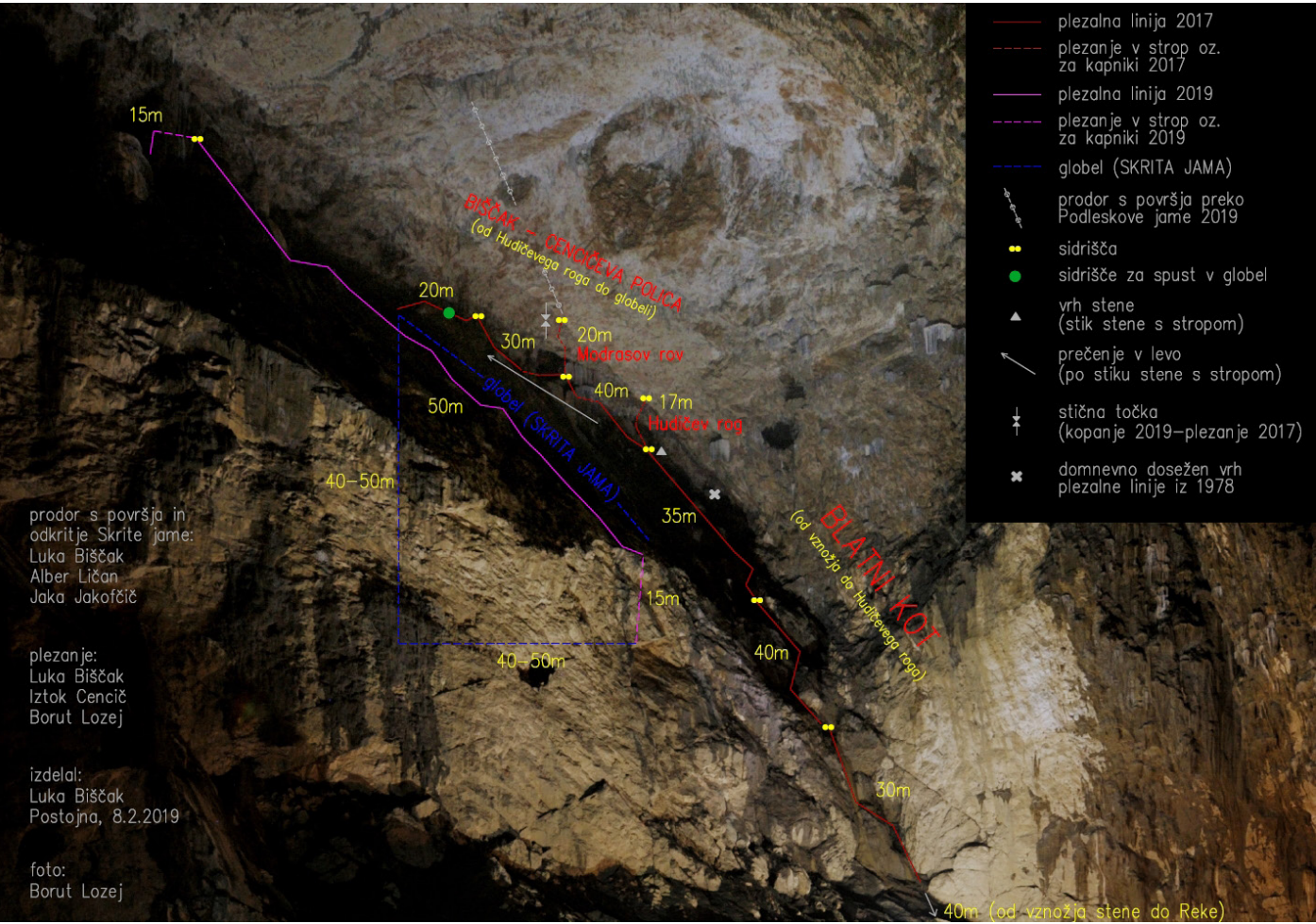
Nato smo 23. januarja 2019 pod stropom Martelove dvorane odkrili še en izjemno velik fosilni rov, ki se po približno 50

metrih razdeli na dva manjša rova. Novo odkriti rov smo poimenovali Skrita jama, ker se je – kljub svojim izjemnim dimenzijam – skoraj 130 let izmikala pogledu dosedanjih obiskovalcev Martelove dvorane. Prvi raziskovalci so v Martelovo dvorano namreč prišli že leta 1890.

Povod za kopanje in preboj v strop Martelove dvorane je bilo predhodno plezanje iz leta 2017, ko smo Luka Biščak, Iztok Cencič ter Borut Lozej (vsi JDGŽ Divača) splezali v strop Martelove dvorane. Luka Biščak in Iztok Cencič sva v naslednjih treh plezalnih akcijah odkrila dihalnik

v stropu Martelove dvorane, ki je nakazoval na povezavo s površjem. V zadnji plezalni akciji pa sva prišla do globeli, ki se je previsno zajedala pod nama v položno zahodno steno kanjona. Nato se je plezalno raziskovanje zaradi narasle Reke, ki je preprečevala dostop v Martelovo dvorano, in neodzivnosti soplezalca zaključilo.

Februarja 2018 smo zato pričeli s kopanjem s površja preko Fedrigotovega dihalnika proti Martelovi dvorani. Videna globel je bila namreč glavni razlog našega zanimanja za nadaljnje raziskovanje. Začetki kopanja v letu 2018 so bili skromni. Z deli sva

pričela sama z Matejem Kravanjo, vendar so se nama kmalu pridružili še drugi člani JDGŽ Divača. Začetni entuziazem je iz akcije v akcijo pojemal, k čemur so poleg napornega in dolgotrajnega dela bistveno pripomogli številni nevarni pripetljaji, ki so se dogodili pri delu. Hujših nesreč k sreči ni bilo, razen podora večje skale, ki je padla Mateju na koleno. Tej nezgodi je sledilo še nekaj precej nevarnih akcij in število rednih udeležencev se je ustalilo na treh posameznikih. To smo bili Luka Biščak, Albert Ličan in Jaka Jakofčič.

Končno smo 19. septembra 2019 (39. delovna akcija) prišli v kompakten jamski svet. Pred nami se je odprla jama (vertikalno stopnjasto brezno), ki smo jo poimenovali Podleskova jama. Naenkrat smo iz globine 20 metrov pristali na -60 metrih. Pred tem prebojem smo se namreč borili s številnimi podori nestabilnega kamnja in zemljine. Največji je znašal kar 15 metrov in se je k sreči zgodil med našo odsotnostjo. Velikokrat smo zato opravljali Sizifovo delo in prenašali Tantalove muke, ki pa se še zdalec niso končale, saj je nadaljnjo pot z dna Podleskove jame preprečeval kompakten kamnit podor. Po mukotrpnih treh mesecih smo se iz kamnitega podora prebili v manjšo dvoranico. 16. januarja 2019 pa se je pod nami odprlo brezno. Spustili smo se vanj in zagledali sidrišče, ki sem ga leta 2017 zavrtal že pri plezanju z Iztokom. Veselje ob preboju v Martelovo dvorano je bilo izjemno. A dobrih novic še ni bilo konec.

23. januarja 2019 je sledila še ena akcija. Preko površja smo ponovno prišli v strop Martelove dvorane in nato do konca plezalnega poligona iz leta 2017, saj smo nameravali nadaljevati s plezanjem. Zaradi odlične razsvetljave smo sprevidele, da bi bilo nadaljnje plezanje zelo težavno, a tudi nepotrebno, saj smo sedaj videli v samo dno globeli. Odločili smo se za direkten spust in kar naenkrat se je pred nami odprla jama dimenzij 40 x 40 metrov. Slednja se po 50 metrih razdeli na dva manjša rova (vsak približno 20 x 20 metrov), a se oba po 200 metrih zapreta z blatom. Močan prepah pa nakazuje, da se oba rova nadaljujeta še krepko v notranjost.

Z veseljem se zato nadajamo nadaljnjih raziskav, ki bodo razkrile še marsikakšno skrivnost novoodkrite Skrite jame, ki po dimenzijah in lepoti spominja na Tiho jamo v Škocjanskih jamah. ■

